

adt el
,

etegség
alá a
föliött

ácsi.

adta ki
halál

s után,

k egy

ácsi.

magyar író
nyí Anna
ült szini-
működők:
Anna. A
dek rende-
y Gabri-

va: Stern

utatva a

lakoztak:
isz Kati,
Szekér
A már
vütt 297

yes ada-
ácsi.

am-épület.
ársulat.

KIS LAP

HEGYMÁSZÓ CSACSIK. (Lásd a 362. lapon.)

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

IGAZAD van. Elbujdosom . . . világgá megyek. De hová menjek, mit csináljak?

— Én tudnám, ha elindulnék Ezen az országuton egyenesen eljutsz Fehérvárra, ott aztán a ki ügyes, boldogulhat; még ha fiatal is, kap százféle munkát, kedvére él és legalább nem parancsol neki senki. Holnap én is utánad megyek, mert hiszen nekem sem lesz itt maradásom; együtt láttak minket, még azt fogják mondani, hogy én vagyok oka minden bajnak.

— Hát akkor induljunk együtt.

— Az nem volna jó, mert ha mindketten eltününk, mindjárt tudni fogják, hogy megszöktünk. De így, ha téged keresnek, én majd azt fogom mondani, hogy itt láttalak közel, épen haza indultál. Nem fognak keresni és szépen eljutsz a városba. Ott majd találkozunk. Nekem van ott sok jó ismerősöm, majd meglátod, hogy jó dolgunk lesz.

Aladár annyira meg volt zavarodva, hogy most már igazán nem tudta, mit csinál. Csak azt tudta, hogy haza nem mehet, anyja szeme elé nem léphet; tehát igaza van Kálmánnak, nincs más hátra, mint elbujdosni. Soha sem volt ugyan egymaga még a szomszéd határban sem, nem is tudott semmit a világról, dologhoz nem értett, pénze nem volt, de ez mindegy. Most csak a lelkifurdalást érezte, mely azt sikoltotta a fülébe, hogy futnia kell, messze, nagyon messze a helytől, a hol testvére halálát okozta.

És megtette, megszökött.

A nap még magasán állt az égen, az elvonult zivatar után szétfoszlottak a felhők, a természet ismét egész pompájában mosolygott, midőn Aladár bucsut mondott Kálmánnak, kit még most is egyedüli jó barátjának nézett. Neki indult a sáros országutnak, tele csüggesztő gondolatokkal, lelkifurdalással, aggodalommal. Hova jut, mi lesz belőle, nem tudta, s az épen nem jutott eszébe, hogy szökésével csak még nagyobbá teszi a bajt.

Aladár már messze járt, mikor a nap leszállt és következett az az óra, melyben otthon rendesen mindnyájan együtt szoktak lenni vacsoránál. A mama, ki Etelkával maga volt otthon, várta a többiek hazatérését, de nem aggódott, hogy oly sokáig kimaradnak; tudta, hogy Zsuzsika Andorral ment, sőt még a nevelő ur is utánok indult, nem lehet tehát semmi bajuk; a zivatar elől bizonyosan meghúzódtak valahol és majd haza jönnek idején, mint máskor. De mikor már egészen sötét lett, mégis nyugtalan lett kissé és ki-kiküldte Etelkát, nézzen körül, ha itt időznek valahol közel hívja be őket, mert ideje vacsorálni. De Etelka mindig csak azzal tért vissza, hogy nem talált senkit, hiába is kiáltoz, nincsenek közel.

Végre, a mint a kis leány újra kiállt az ajtóba, messze a homályban megpillantott két alakot. Eléjük szaladt és ráismert Andorra meg a nevelőre. Szinte megörült és így szólt:

— Jaj de megkéstek! Mindjárt nem kaptak volna vacsorát! Mamácska már szinte nyugtalan, siessünk!

Andor és a nevelő ur is nemhogy siettek volna, hanem majdnem úgy látszott,

mintha
házba.
ban me
tak és
miből
hogy a

—
kell mo
Et

—
valami

Ne
lassacs
végre n
ott állt

—
mama,
zsika és

Va
gásra fa
karta a
ijedten
szomor

—
hanem

M
szépités
kellett

lehető
nak a s
hogy A
hanem

lami m

zsika v

M

mama
csak né
szinte n

ról, hog

mintha kedvök volna be sem menni a házba. Minél közelebb értek, annál lassabban mentek, koronként pedig meg-megálltak és halkán suttogtak egymással, a miből Etelka csak annyit hallott meg, hogy a nevelő egyszer így szólt Andorhoz:

— Már hiába, kedves Andor, meg kell mondani... majd én mondom el.

Etelka kíváncsi lett.

— Mi történt? Mit suttognak? Talán valami baj van?

Nem felelt egyikök sem, csak mentek lassacskán. Akármilyen lassan mentek, végre mégis csak eljutottak a szobába s ott álltak a mama előtt.

— No, csakhogy megjöttek, szólt a mama. Hát a többiek hol vannak, Zsuzsika és Aladár?

Válasz helyett Andor hangos zokogásra fakadt és a pamlagra dőlve, eltakarta arcát. A mama csodálkozva és ijedten nézett rá, aztán a nevelőre, ki szomorúan mondá:

— Aladár bizonyosan elő fog jönni... hanem Zsuzsika... azt nem tudom.

Most már hiába lett volna minden szépités, halogatás, utoljára mégis csak el kellett mondani, mi történt. A nevelő lehetőleg kiméletesen mondta el a mamának a szerencsétlenséget és bizonyította, hogy Andor nem követett el semmi hibát, hanem Aladár és pajtása követte el valami megfoghatatlan gonoszsgot. Zsuzsika veszve van.

Meg sem próbálom leírni a szerető jó mama nagy fájdalját. Szólni sem tudott, csak nézett mereven, s a többiek zokogtak; szinte meg is feledkeztek Aladáról és arról, hogy ő okozta a szerencsétlenséget,

csak Zsuzsikára gondoltak, a kedves vidám Zsuzsikára, kit mindnyájan annyira szerettek. Várhatott most már a vacsora, nem kellett senkinek s busan, csüggedten ültek ott, szótlánul és kisírt szemekkel bámulva egymásra. Már későre járt azidő és végre arra kellett gondolkodniok, hogy lefeküdjének, mert hiszen már úgy is minden hiába; de éppen mikor a mama szivgörcsét megoldó, jótékony zokogásra fakadt, kocsizörgés hallatszott az udvaron.

— Ki jöhet ily későn? szólt a mama. Kérem, nevelő ur, menjen eléje... én most nem vagyok olyan állapotban, hogy vendéget tudjak fogadni.

A nevelő kiment s a mama vissza akart vonulni szobájába, Andor is el akart menni, — mikor nagy csodálkozásukra, a tornáczról ujjongó hangokat hallottak. Mi lelhet a nevelőt, hogy így kiáltoz? Pedig az ő hangja volt.

— Nagyságos asszonyom! Etelka, Andor! Ide! Nincs többé szomorúság! Hamar jöjjenek!

Siettek ki és akkor aztán ők is éppen úgy kezdtek ujjongani. Nem is csoda, mert a kit megpillantottak, az nem volt senki más, mint — Zsuzsika.

Hamarjában azt hitték talán, hogy csak álmodnak, vagy valami kísértet jelent meg. Igaz is, hogy Zsuzsika olyan sápadt volt, mintha koporsóból kelt volna föl. Nem is birt volna talán maga erejéből járni, hanem egy szelid, komoly képű öreg ur fogta a karjánál.

A mama örömsikoltással rohant oda és ölébe kapta kedves leánykáját, aztán Etelka és Andor ölelték, csókolták össze, mialatt sirtak is, nevettek is örömlükben.

Csak mikor már belefáradtak a nagy ujjongásba, akkor jutott eszökbe kérdezni, hogy hát tulajdonképen hogy is került vissza Zsuzsika, a kiről azt hitték, hogy a víz mélyén halva fekszik.

— Nem is sok hiányzott, hát ugy lett volna, szólt az idegen öreg ur. Az isteni Gondviselés örködött a kedves gyermek fölé.

— Ez a jó bácsi mentett meg, szólt Zsuzsika.

— Oh nekem csak igen kis részem van benne, felelé szerényen az öreg. És ha nevetnek is, ki kell mondanom, hogy igazi megmentője egy derék, bátor kutya.

— Igen, a Vidor, a mi jó Vidorunk! szólt Zsuzsika.

— Micsoda? Az én Vidorom? Hát hol van? kérde Andor meglepetve.

— Nálam van. Hogy került oda: arról majd később beszélünk. Most mindjárt elhozta volna, de a beteg leányka mellett alkalmatlan lett volna a kocsi; majd holnap elküldöm.

— De hát hogy menthette ő meg Zsuzsikát?

— Az ugy volt, hogy én ma délután nagy sétát tettem a kutyámmal, azaz kis öcsém, a te kutyáddal. Utólért a zivatar és a tó partján meghúzódott egy csöszkunyhóban. Mikor már kissé szünetezett az eső, megindultam hazafelé; inkább áztam egy kissé, hogysem továbbra is abban a szűk, kellemetlen kunyhóban üljek. A tó még javában háborgott s ezt a partról nézni borzasztó, de egyuttal nagyszerű látvány. Meg-megálltam tehát néha és néztem a tajtékzó, kavargó hullámokat, midőn egyszerre szinte elhült a

vérem... ugy láttam, hogy egy fölfordult csónak lebeg ott a vizen és belekapaszkodva egy kis leány.

Ekkor Zsuzsika közbe szólt:

— Igen, az pedig én voltam. Mikor Aladár elbocsátotta a kötelet és a víz elsodorta a csónakot, halálos rettegésben voltam, sikoltoztam, de a szörnyű zivatarban még magam is alig hallottam a hangomat. Azután láttam, hogy ugy is hiába minden sikoltozás, bizonyosan el kell vesznem, ha csak a jó Isten meg nem ment. Imádkoztam és belenyugodtam Isten akaratába. A hullámok mind erősebben sodorták a csónakot föl magasra, aztán ismét mélyen le, a víz becsapott a csónakba és minden pillanatban azt hittem, hogy már elmerül. De ez sokáig nem történt. A szél sebesen hajtotta s már nagyon messze lehettem; de hogy merre sodort a vihar, nem tudhattam; görcsösen kapaszkodtam a csónakba és mert ezt nem tudtam jól megmarkolni, azt a vaskarikát fogtam meg, melyre a kötél volt megerősítve. És ez volt a szerencsém. Most végre jött egy roppant hullám és felborította a csónakot. Beestem a vízbe, de kétségbeesett erőfeszítéssel tartottam a vaskarikát, aztán a másik kezemmel belekapaszkodtam a csónakba és így usztam vele. Hogy meddig, nem tudom, de már fogyni kezdett az erőm, már megmeredtek a kezeim és egy-két percz múlva nem birtam volna magamat többé fentartani.

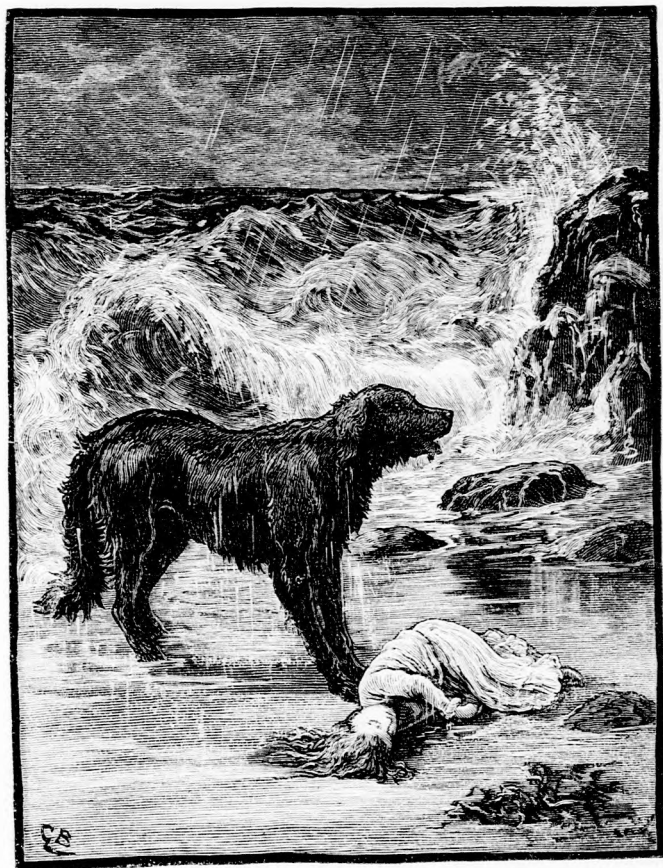
— Ezt nem is csodálom, szólt az idegen öreg ur. Épen akkor pillantottam én meg. Nem volt nagyon messze a parttól, de mégis annyira, hogy segíteni nem tudtam. Mert, sajnós, én magam uszni nem

tudok.
esve. n
gyek
gyerm
tévedt

forgó
meg,
ugrot
vargó
megfo

tudok. Egy pillanatig kétségbe voltam
 esve, nem tudtam, mit tegyek. Ha elme-
 gyek segítségért, mire visszatérünk, a
 gyermek már elmerülhet. Ekkor kutyámra
 tévedt a szemem és szerencsés ötletem

támadt. Hátha a kutya segíthetne? Na-
 gyon okos, ügyes és erős állatnak ismer-
 tem, aztán olyan új-fundlandi fajta is,
 melynek természete az efféle. Odavezet-
 tem tehát, mutattam neki a veszedelemben

ÁJULTAN FERÜDT... (Lásd a 358. lapon.)

forgó gyermeket és parancsoltam: »Fogd
 meg, hozd ki.« És a hű állat azonnal be-
 ugrott a vízbe, vitézül megküzdött a ka-
 vargó hullámokkal, eljutott a leánykához,
 megfogta ruháját és láttam, hogy a

leányka elereszti a csónakot. Halálos
 aggodalmak közt lestem, vajjon a derék
 állat ki bírja-e hozni s néha, mikor egy-egy
 nagy hullám elborította őket, reszkettem;
 de a hű és erős állat nem lankadt. A víz

egy darabig sodorta ugyan, hanem ő azért mégis mind közelebb jutott a parthoz és végre szerencsésen ki is hozta.

— Igen, de már erre én nem emlékszem, szólt Zsuzsika borzadva. Már egészen zsibbadt voltam, mikor a kutya megragadott és rángatott. Eleresztettem a csónakot és még csak azt éreztem, hogy egészen a víz alá merültem, sok vizet nyeltem, elájultam.

— Úgy találtam én ott a parton, mikor oda siettem, szólt a jó öreg ur. Ájultan feküdt, a kutya mellette állt. (Lásd a képet a 357. lapon.) Rögtön hozzáfogtam, hogy eszméltre térítsem és ez szerencsésen sikerült is. A kicsike fölnyitotta szemeit s bágyadtan dadogott valamit. No, nem sokat kérdezősködtem, hanem ölbe kaptam és haza vittem. Otthon aztán a feleségem jobban tudott mindenfélével segíteni rajta: megszáritotta a ruháskáit, erősítő italt adott neki és a legelső, a mire a kicsike ráismert, a Vidor kutya volt. Lassanként elmondta, kicsoda hogy került a bajba, én pedig, bár későre járt az idő és jó messze lakom, befogattam s haza hoztam, mert tudtam, hogy nagy szomorúságban vannak miatta. Nem akartam, hogy reggelig busuljanak.

Volt persze nagy öröm, a jó szomszédnak százszor is megköszönték tettét, közben megemlékezve a derék Vidorról is. Zsuzsikát a mama lefektette és orvosért is küldött, mert hátha mégis valami baja lesz a kis leánynak a nagy fürdözéstől és ijedtségtől; ezalatt pedig az öreg szomszéd elbeszélte Andornak, mikép jutott Vidor ő hozzá s Andor rögtön megemlé-

kezett Zsuzsika szavairól, hogy Aladár és Kálmán tüntették el.

— De most én hazamegyek, szólt a jó öreg. Holnap majd elküldöm kutyádat, kedves fiam. Derék állat, mondhatom, megérdemli, hogy megbecsüljétek.

Az öreg szomszéd elment s így már minden rendben lett volna: de most végre, mikor a sok busulás után az öröm megnyugtatta őket, eszökbe jutott, hogy hát Aladár hol van? Eddig mindnyájan olyan formát gondoltak, hogy fél megjelenni, talán beosont szobájába: már előbb keresték is ott egyszer-kétszer, de hiába. Most már nagyon későre járt az idő, mégsem jött haza. Hová lehetett?

Ezzel új aggodalom támadt a házban. A jó mama, miután Zsuzsikát kimerülten, de különben nyugodtan aludva látta ágyacsájában, már nem is haragudott Aladárra, hiszen az a gonosz, vásott Kálmán csábitotta a pajkos csinyre. Zsuzsika elmondta röviden, hogy történt a baj. Most Aladár nagy ijedtében bizonyosan nem mer hazatérni, utoljára még valami nagy oktalanságot követ el. Megszűnt a gond Zsuzsikáért, lett helyette másik Aladár miatt, mert akármilyen hibás volt is, a mamának csak olyan kedves gyermeke volt, mint Zsuzsika.

Keresték, kutatták mindenfelé, de hasztalanul. Végre a nevelő így szólt:

— Talán Kálmáunnál van... vagy legalább tudja ez a vásott ficzko, hova rejtőzött. Ez a pajtáság okozta mind azt a sok bajt és veszedelmet. Tudom, hogy most megint az ő keze van benne. Mindjárt fölkeresem.

l, hogy Aladár és
azamegyek, szolt
elküldöm kutyá-
k állat, mondha-
megbecsüljétek.

lment s így már
a; de most végre,
n az öröm meg-
jutott, hogy hát
mindnyájan olyan
fél megjelenni,
már előbb keres-
de hiába. Most
az idő, mégsem

támadt a ház-
Zsuzsikát kime-
gödten aludva
nem is haragu-
a gonosz, vásott
os csinyre. Zsu-
hogy történt a
dtében bizonyo-
utoljára még
követ el. Meg-
t, lett helyette
kámilyen hibás
olyan kedves
ka.

mindenfelé, de
ő így szolt:

van. . . . vagy
t ficzkó, hova
kozta mind azt
Tudom, hogy
benne. Mind-

Késő éjszaka volt, de a nevelő fel-
verte Kálmánékat álmukból és nem épen
gyöngéden fölrázta Kálmánt is, ki olyan
nyugodtan aludt, mintha semmi hiba sem
nyomná a lelkét.

De a mint fölrázták és látta, ki akar
vele beszélni, egyszeribe elhagyta nagy
nyugodalma, kitalálta, hogy most őt is
előveszik a sok mindenféle csíny miatt.
Hanem eleinte még megpróbálta, hogy
mindent eltagad; mihamar be kellett azon-
ban látnia, hogy minden hiába.

— Ne hazudozzál, szolt a nevelő szi-
goru hangon. Ugy is tudok mindent; azt
is tudom, hogy te tüntetted el az Andor
kutyáját. Az isteni Gondviselés Zsuzsikát
is megmentette, aki elbeszélte, mit csináltak
vele. És most bizonyosan tudom,
hogy te igen jól ismered az Aladár rej-
tekhelyét. Azért hát tüstént mondd meg,
hol van?

— Már azt igazán nem tudom. . .
még délután elment. . . elbujdosott vi-
lágga, hogy többé ne is lássák.

— És merre ment?

— Hát. . . hát én azt mondtam neki,
hogy csak menjen egyenesen az ország-
uton Fehérvárra. Ha bírja a gyalogolást,
mostanig már oda érhetett.

— Boldogtalan ficzkó! kiáltá a ne-
velő és elrohant.

Kálmánnak az anyja csak most hal-
lott hirt mindezekről a dolgokról s így
szolt a vásott fiuhoz:

— Most csak aludjál reggelig, majd
holnap számolunk.

A nevelő pedig sietett haza és
elmondta, a mit megtudott. Azonnal
kocsiba fogattak és utnak indultak abban

az irányban, melyet Kálmán mondott.
Lassan mentek s a sötétben minduntalan
meg-megálltak, lámpással keresgéltek az
utszélien, kiáltozták Aladár nevét, mert
hátha valahol fáradtan fekszik. De nem
találták nyomát. Már hajnalodott a mező-
kőn, falukban tudakozódni lehetett az
emberektől. De senki sem látott olyan
forma fiut. Ezen a tájon nem járt. Már
most merre ment az a szerencsétlen fiu?
A nevelő az egész éjjeli kutatásban kime-
rült s leghelyesebbnek találta, ha hazatér
és otthon akkép intézkednek, hogy egy-
szerre több kocsival indulnak meg és
többfelé keresik; a fiu gyalog valami
messzire úgy sem juthat az alatt.

Most már azonban lássuk mégis,
hova lett Aladár. Mikor elvált Kálmán-
tól, oktalan fővel neki indult a világnak
és sejtelve sem volt róla, hová megy,
mit fog csinálni, mi lesz belőle. Csak azt
érezte, hogy nagy a büne, hogy bocsána-
tot sem remélhet és nem léphet többé
azoknak a szemök elé, kiknek oly nagy
szomorúságot okozott. El volt tökéltre,
hogy mindegy neki, akárhova jut, akármi
lesz belőle, elvándorol messzire.

Ez nagyon vitéz elszántság volt és
tartott is vagy egy óráig. Szaporán lépke-
dett, nehogy utólréjék, ha talán keresik.
Jó messzire jutott már szülőhelyétől, már
a határhegyet is alig látta. De mikor
ekkép vagy egy óráig gyalogolt, azt
kezdte észrevenni, hogy elfáradt. Ilyen
nagy sétát még talán soha sem tett, mert
különben is gyöngye volt, a mama épen
ezért tartotta otthon. A fátadság azon-
ban még nem igen aggasztotta, mert
leheveredett az ut melletti pázsitra és

egy darabig sodorta ugyan, hanem ő azért mégis mind közelebb jutott a parthoz és végre szerencsésen ki is hozta.

— Igen, de már erre én nem emlékszem, szólt Zsuzsika borzadva. Már egészen zsibbadt voltam, mikor a kutya megragadott és rángatott. Eleresztettem a csónakot és még csak azt éreztem, hogy egészen a víz alá merültem, sok vizet nyeltem, elájultam.

— Ugy találtam én ott a parton, mikor oda siettem, szólt a jó öreg ur. Ájultan feküdt, a kutya mellette állt. (Lásd a képet a 357. lapon.) Rögtön hozzáfogtam, hogy eszméltre térítsem és ez szerencsésen sikerült is. A kicsike fölnyitotta szemeit s bágyadtan dadogott valamit. No, nem sokat kérdezősködtem, hanem ölbé kaptam és haza vittem. Otthon aztán a feleségem jobban tudott mindenfélével segíteni rajta: megszáritotta a ruhácskáit, erősítő italt adott neki és a legelső, a mire a kicsike ráismert, a Vidor kutya volt. Lassanként elmondta, kicsoda hogy került a bajba, én pedig, bár későre járt az idő és jó messze lakom, befogattam s haza hoztam, mert tudtam, hogy nagy szomorúságban vannak miatta. Nem akartam, hogy reggelig busuljanak.

Volt persze nagy öröm, a jó szomszédnak százszor is megköszönték tettét, közben megemlékezve a derék Vidorról is. Zsuzsikát a mama lefektette és orvosért is küldött, mert hátha mégis valami baja lesz a kis leánynak a nagy fürdőzéstől és ijedtségtől; ezalatt pedig az öreg szomszéd elbeszélte Andornak, miképp jutott Vidor ő hozzá s Andor rögtön megemlé-

kezett Zsuzsika szavairól, hogy Aladár és Kálmán tüntették el.

— De most én hazamegyek, szólt a jó öreg. Holnap majd elküldöm kutyádat, kedves fiam. Derék állat, mondhatom, megérdemli, hogy megbeesüljétek.

Az öreg szomszéd elment s így már minden rendben lett volna: de most végre, mikor a sok busulás után az öröm megnyugtatta őket, eszökbe jutott, hogy hát Aladár hol van? Eddig mindnyájan olyan formát gondoltak, hogy fél megjelenni, talán beosont szobájába: már előbb keresték is ott egyszer-kétszer, de hiába. Most már nagyon későre járt az idő, mégsem jött haza. Hová lehetett?

Ezzel új aggodalom támadt a házban. A jó mama, miután Zsuzsikát kimerülten, de különben nyugodtan aludva látta ágyacskájában, már nem is haragudott Aladárra, hiszen az a gonosz, vásott Kálmán csábította a pajkos csinyre. Zsuzsika elmondta röviden, hogy történt a baj. Most Aladár nagy ijedtében bizonyosan nem mer hazatérni, utoljára még valami nagy oktalanságot követ el. Megszűnt a gond Zsuzsikáért, lett helyette másik Aladár miatt, mert akármilyen hibás volt is, a mamának csak olyan kedves gyermeke volt, mint Zsuzsika.

Keresték, kutatták mindenfelé, de hasztalanul. Végre a nevelő így szólt:

— Talán Kálmánnál van... vagy legalább tudja ez a vásott ficzkó, hova rejtőzött. Ez a pajtáság okozta mind azt a sok bajt és veszedelmet. Tudom, hogy most megint az ő keze van benne. Mindjárt fölkeresem.

Késő éjszaka verte Kálmánékat aludt, nyugodtan aludt, min nyomná a lelkét.

De a mint fölraz vele beszélni, egyszer nyugodalma, kitalált előveszik a sok min Hanem eleinte még mindent eltagad; miha ban látnia, hogy min

— Ne hazudozza goru hangon. Ugy is is tudom, hogy te tün kutóját. Az isteni G is megmentette, aki náltatok vele. És mos hogy te igen jól ismer tekhelyét. Azért hát hol van?

— Már azt iga még délután elment laggá, hogy többé ne

— És merre me

— Hát... hát hogy csak meujen e uton Fehérvárra. Ha mostanig már oda ér

— Boldogtalan velő és elrohant.

Kálmánnak az lott hirt mindezekrő szolt a vásott fiuhoz

— Most csak al holnap számolunk.

A nevelő ped elmondta, a mit koesiba fogattak és

Késő éjszaka volt, de a nevelő felverte Kálmánékat álmukból és nem épen gyöngéden fölrázta Kálmánt is, ki olyan nyugodtan aludt, mintha semmi hiba sem nyomná a lelkét.

De a mint fölrázták és látta, ki akar vele beszélni, egyszeribe elhagyta nagy nyugodalma, kitalálta, hogy most őt is előveszik a sok mindenféle csíny miatt. Hanem eleinte még megpróbálta, hogy mindent eltagad; mihamar be kellett azonban látnia, hogy minden hiába.

— Ne hazudozzál, szólt a nevelő szigorú hangon. Ugy is tudok mindent; azt is tudom, hogy te tüntetted el az Andor kutyáját. Az isteni Gondviselés Zsuzsikát is megmentette, aki elbeszélte, mit csináltatok vele. És most bizonyosan tudom, hogy te igen jól ismered az Aladár rejtékelyét. Azért hát tüstént mondd meg, hol van?

— Már azt igazán nem tudom... még délután elment... elbujdosott világgá, hogy többé ne is lássák.

— És merre ment?

— Hát... hát én azt mondtam neki, hogy csak menjen egyenesen az ország-uton Fehérvárra. Ha bírja a gyalogolást, mostanig már oda érhetett.

— Boldogtalan ficzkó! kiáltá a nevelő és elrohant.

Kálmánnak az anyja csak most hallott hírt mindezekről a dolgokról s így szólt a vásott fiuhoz:

— Most csak aludjál reggelig, majd holnap számolunk.

A nevelő pedig sietett haza és elmondta, a mit megtudott. Azonnal kocsiba fogattak és utnak indultak abban

az irányban, melyet Kálmán mondott. Lassan mentek s a sötétben minduntalan meg-megálltak, lámpással keresgéltek az utszélen, kiáltozták Aladár nevét, mert hátha valahol fáradtan fekszik. De nem találták nyomát. Már hajnalodott a mezőkön, falukban tudakozódni lehetett az emberektől. De senki sem látott olyan forma fiut. Ezen a tájon nem járt. Már most merre ment az a szerencsétlen fiu? A nevelő az egész éjjeli kutatásban kimerült s leghelyesebbnek találta, ha hazatér és otthon akkép intézkednek, hogy egyszerre több kocsival indulnak meg és többfelé keresik; a fiu gyalog valami messzire úgy sem juthat az alatt.

Most már azonban lássuk mégis, hova lett Aladár. Mikor elvált Kálmántól, oktalan fővel neki indult a világnak és sejtelve sem volt róla, hová megy, mit fog csinálni, mi lesz belőle. Csak azt érezte, hogy nagy a büne, hogy bocsánatot sem remélhet és nem léphet többé azoknak a szemök elé, kiknek oly nagy szomorúságot okozott. El volt tükélve, hogy mindegy neki, akárhova jut, akármi lesz belőle, elvándorol messzire.

Ez nagyon vitéz elszántság volt és tartott is vagy egy óráig. Szaporán lépkedett, nehogy utólérjék, ha talán keresik. Jó messzire jutott már szülőhelyétől, már a határhegyet is alig látta. De mikor ekkép vagy egy óráig gyalogolt, azt kezdte észrevenni, hogy elfáradt. Ilyen nagy sétát még talán soha sem tett, mert különben is gyöngé volt, a mama épen ezért tartotta otthon. A fátadság azonban még nem igen aggasztotta, mert leheveredett az ut melletti pázsitra és

megpihent. Hanem amint ott feküdt, azt látta, hogy a nap már nyugovóra száll, mindjárt este lesz. Ekkor jutott először eszébe, hogy hát ez éjjel hol fog ő hálni? És mit fog vacsorálni? Ez mindakettő nagyon fontos kérdés volt, kivált a második. Mert a meleg nyári éjt még valahogy

eltölthette volna a szabadban is; de éhségét mivel csillapítsa? Még csak nem is ozsonnált ma délután, ugyancsak éhes volt.

— Igyekezniem kell, hogy eljussak valami faluba, gondolá. Majd találok jó embereket... ha pénzem volna, kores-

A NEVELŐ APA. (Lásd a 364. lapon.)

mába is mehetnék. Kár, hogy otthon hagytam a fiókban zsebpénzemet. Már hiába, most csak siessünk.

Fölkelt és tovább ballagott. Bár megpihent, mégis csak nehezen bírta már a lábait emelni, nem volt szokva ilyen

nagy erőfeszítéshez. De azért csak ment tovább, mert a nap már leszállt és a sötétség mindinkább növekedett. Már alig látott egy-két lépésnyire, csak kinosan vánszorgott tovább, torka egészen kiszáradt.

(Vége következik.)

ELSŐ KIRÁNDULÁS.

Az Évikénk beteg volt.
 Bizony, bizony — majd megholt,
 De hozzánk jó volt az Isten,
 Él boldogan, vigan, frissen.

Csakhogy a piczike lány
 Még egy kissé halovány...
 Vigyük ki a levegőre,
 A virágzó zöld mezőre!

Szedek neki virágot,
 Amennyit csak találok;
 Neki adom, hadd örüljön,
 Illatától hadd üdüljön!

CSACSI BARÁTUNKRÓL.

(Képpel a czímlapon.)

A nagy utcán végig hangzott valami erős, tompa koppanás, sűrűn egymás után. Én az utca tulsó végén voltam s eleinte hiába törtem a fejemet, hogy ugyan miféle zaj lehet az: de a mint közelebb értem, mihamar megtudtam. Nem volt az semmi egyéb, mint hogy egy csacsi kapott kemény ütlegeit, ott az utca közepén.

Borzas szőrű, piszkos számár állt ott egy kétkerekű talyiga elé fogva, a talyiga pedig homokkal megrakva. Elöl a talyigán ült egy izmos fiatal legény és vastag bottal teljes erejéből páholta a szegény állatot. De a csacsi csak nem mozdult. Fejét lelógatta a lábai közé és úgy látszott, el van tökéelve, hogy egy tapodtat sem mozdul, ha még oly keményen veri is a gazdája. A fiu ezt tette is, hozzá még durva szavakkal szitkozódott. Oda léptem hozzá.

— Hallod-e, fiu, ne verd ugy vaktában azt az állatot. Ha még egyet ütsz rá, velem gyül meg a dolgod.

Látta, hogy nem tréfálok és vagyok is olyan erős, hogy megbánja, ha kiköt velem. Abbahagyta tehát a verést, de daczosan mondá:

— Hát mért nem akar menni a csuf makacs jószágá? Engem fuvar-számra fizetnek, a hány talyiga homokot viszek oda az építéshez, annyi tizest kapok. És aztán mi köze az urnak hozzá, hogy én mit csinálók a számarammal?

— Csak lassan, barátocskám. Legelőször is nézz oda a földre, meglátod, mit akar a szegény csacsi.

Ezt mondva, egy nagy darab kenyérléját emeltem föl, melyet valaki odadobott volt az utca közepére: a csacsi meglátta volt és eltökélte, hogy kár volna azt ott hagyni, mikor az olyan jó falat neki, más pedig meg nem becsüli. Megállt tehát, de mert be volt fogva, nem ért le szájával a földre. Odaadtam neki a csemegét, jóízűen megette és még be sem fejeztem a fiu leczkértetését, mikor a csacsi a maga jószántából megindult. Gazdája nem volt rosz szívű fiu, mert figyelmesen hallgatta, mikor komolyan, de nyájas szóval intettem, hogy kell bánni az állatokkal; a mint a csacsi megindult, a fiu nevetve mondá:

— Köszönöm a jó tanácsot, uram. Ugy látszik, igaza van, mert öreg csacsim még soha sem baktatott oly vigan, mint most.

Én aztán a csacsit és gazdáját nem láttam hónapokig, nem is igen gondoltam többé erre a kis esetre: de egyszer aztán újra találkoztam velök és örömmel láttam, hogy egy-egy jó tanács, figyelmeztetés milyen hasznos lehet, ha a maga idején adjuk.

Mikor találkoztam a csacsival és gazdájával, én bizony rájok nem ismertem volna. Mert a fiu csinosan volt öltözve, a csacsi kövér, tiszta és fényes szőrű volt s nem afféle rozzant talyigába, hanem csinos kis szekérkébe volt fogva. Ugy ismertem rájuk, hogy a fiu illedelmesen köszönt.

— Ahá, te vagy az, fiatal barátom! Ugy látom, jól megy a dolgod, alig lehet rád ismerni, de még a csacsidra is.

— Ez hogy megfo nem homok jól tartani nagyon me tán szerezt utasok podból a vasut keresetünk

— Er

— De

többiek is, nak. Elein tetem az o milyen erő hasznát v azóta ők is egyikök se

Igy k jószívű, de ugyan has mindig kö szegény o kemény sz náltam ez sorsuk le moru. Ró még azt k jókedvűen tartják, a vagy csup

Ped nagy haj de ezt eg lehet gyö lid, türel beéri. me is, amibe

— Ezt annak köszönhetjük, uram, hogy megfogadtam a tanácsát. Most már nem homokot fuvarozok ám. Megpróbáltam jól tartani a csacsit, ápoltam, és csakugyan nagyon megerősödött, meg is szépült; aztán szereztem ezt a kis kocsit és most az utasok podgyászát szállítom a vendéglőkből a vasuti állomásra és megfordítva. Jó keresetünk van.

— Ennek örvendek.

— De magam is ám. Most már a többiek is, a kik csacsit tartanak, utánoznak. Eleinte nevettek rajtam, hogy kényeztetem az ostoba állatot, de mikor látták, milyen erős és szép lett, mennyivel több hasznát veszem, mióta jól bánok vele, azóta ők is próbálják. Nem is bánta meg egyikök sem.

Igy hát az a jó tanács, mert épen egy jószívű, derék fiu kapta és követte is, csakugyan hasznos volt. De hát, fájdalom, nem mindig követik a jó tanácsot és kivált a szegény csacsinak sokat kell szenvedni kemény szívű, durva gazdától. Mindig sajnáltam ezeket a szegény állatokat, mert sorsuk legtöbbször igazán nagyon szomorú. Roszul tartják, ütik-verik őket és még azt kívánják, hogy a szegény csacsi jókedvűen engedelmessédjék. Ostobának tartják, azt hiszik, nem tanul meg semmit vagy csupa makaességből nem teszi meg.

Pedig ez nem igaz ám. A csacsinak nagy hajlama van a makaesságra, az igaz; de ezt egy kis ügyességgel és jó bánással lehet győzni. E mellett pedig nagyon szelid, türelmes, sok munkát győz és kevéssel beéri. megél még a leghitványabb eledelen is, amihez a kényes ló hozzá sem nyulna.

Nagy hegységekben, hol sok utas jár, hogy a táj szépségeiben gyönyörködjék, a csacsi nagy szolgálatokat tesz. A meredek hegyekre nagyon fárasztó gyalog fölkapaszkodni, a kirándulók tehát csacsit bérelnek. Ilyen csacsikat az ottani lakosok mindig tartanak s szép pénzcsekét szereznek. Az ostobának mondott állat olyan óvatosan viszi az utast a legmeredekebb, veszedelmes pontokon is, hogy bajtól nem kell tartani. Minden lépését megfontolja, mielőtt gyanus helyre lépne, megtapogatja a lábával, hogy biztos-e és baj csak akkor történik, ha kényszerítik a csacsit, hogy oda menjen, a hová magától menni nem akart. Tanulékonyágát mutatja a czirkuszokban sokféle látható tudós csacsi is, mely olyan bobókás mesterségeket végez, hogy jóízűen nevetünk rajta.

Gazdájához, a ki jól bánik vele, a csacsi nagyon ragaszkodik, de nem bántja még azt sem, a ki kegyetlen hozzá. Szelidsége, türelmessége miatt sok gyermeknek is kedves játszótársa, pompásan lehet rajta nyargalászni és mert nem akkora, mint a ló, hát még az sem nagy veszedelem, ha nyargalás közben lepottyanunk róla. De ha van köztetek, a ki csacsit tart, kövesse a példát, melyet az én talyigás kis barátom adott. Viselje gondját a jámbor állatnak, adjon neki elegendő eleséget és friss vizet és szeliden bánjon vele. Ha egyszer a csacsi megismerte és megszerette a gazdáját s tudja, hogy holmi jó csemegét is várhat tőle, nem fog makranczoskodni, hanem készségesen megtesz mindent, amit kívánnak tőle.

ÁROK PARTON.

NÉZD csak, milyen gyönyörű!
 Arokparton mily sűrű
 Virág, bokor, meg a fű...

Erdőn szedtünk új epret,
 Tele szedtünk egy csebrét.
 Itt keresünk majd szedret.

Jaj, még csupa fanyar, vad...
 Hagyjuk itt a bokrokat,
 S a szamóczát addsa, add!

Hintsünk rája czukorport,
 Kérjünk bele egy csöpp bort.
 S csapjunk belőle nagy tort!

A NEVELŐ APA.

(Képpel a 360. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! A mi udvarunkon
 mi most olyan furesaságon mulatunk,
 hogy, tudom, falusi olvasótársaim nem
 sokan láttak ilyet. A nevelő ur biztatott,
 hogy irjam meg a kedves Forgó bácsi-

nak; rajzot is küldök, de azt nem én készítettem, hanem a nevelő ur és nagy örömem volna, ha kedves »Kis Lap«-unkban látnám.

Volt nekünk egy bubos tyukocskánk s ez nemrég több kis csibét költött ki. De alig voltak a csibék pár naposak, mikor egyszer nagy sipitást hallottunk a baromfiudvarról. Amint oda mentünk, láttuk, hogy a bubos tyuk csibéi sipitoznak. Máskor a tyukmama mindjárt ott termett mellettök, de most sehoh sem láttuk; kerestük, de hiába, a tyukocska szőrén-szálán elveszett. Maig sem tudjuk, kánya vagy róka ragadta-e el vagy pedig valami tolvajnak jött kívánsága egy kis tyukpecsenyére. Csak az bizonyos, hogy elveszett. Sajnálunk, de hát nekünk még nem lett volna az nagy veszteség, hanem a kis csibéknek, ugy láttuk, igen nagy volt a bajuk és szomorúságuk. Még nem tudtak maguk boldogulni s a szakácsné megpróbálta egy másik tyuk kis csibéi közé tenni őket; de a szivtelen tyuk elkergette őket magától.

Sajnálunk az árván maradt kis csibéket, de csak másnapig tartott a bajuk. Ekkor láttunk egy nagy furesaságot. Mikor ugyanis ujra az udvarra mentünk, a kis csibék már nem voltak árvák, akadt nevelő apjuk. Van az udvarunkon egy nagyon öreg kakas, már vak is a félszemére és eddig mindig nagyon barátságatlannak ismertük. Még a jobb szivü kakas sem törődik rendesen a kis csibékkel, de ez már épen elmarta őket, ha csak közel is mentek hozzá. És most egyszerre egészen másra szánta el magát. Ugy kell lenni, hogy megsajnálta a szegény árva csibéket, mert magához fogadta őket és hűségesen gondjukat viseli. Mindig velök jár, kapargat nekik s akármiféle jó falatot talál, nekik adja. Estére pedig, mikor nyugalomra térnek, a kakas szárnyai alá fogadja a kicsinyeket, mint akár csak a legjobb tyukmama.

Első napon azt hittük, hogy merő véletlen, de aztán meggyőződünk, hogy

az öreg
 köteless
 fölött é
 ha vala
 is bánt,
 juk és
 hogy
 kicsiny
 A
 már le
 akkor
 már ne
 jön, el
 mi jól
 érdem
 K
 zölve

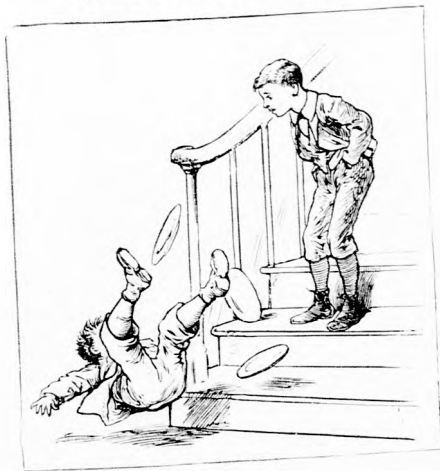
M

az öreg kakas komolyan veszi nevelő-apai kötelességeit. Gondosan őrködik kicsinyei fölött és ugyancsak mérgesen toporzékol, ha valaki bántani meri őket. De mi nem is bántjuk, hanem ellenkezőleg jól tartjuk és szép tetteért azzal jutalmazzuk, hogy bőven szórunk neki és fogadott kicsinyeinek morzsát és más jó csemegét.

A szakácsné minapában egyszer már le akarta vágni az öreg kakast, de akkor még megkegyelmezett neki. Most már nem is engedjük, hogy kés alá kerüljön, elkértük a mamától, most a mienk és mi jól fogjuk ezentul tartani. Ugy-e megérdemli?

Kedves Forgó bácsit szívből üdvözölve vagyunk
hű kis olvasói
Vöröss Linka és Pali.

GYÖNGÉD INTÉS.

MONDTAM úgy-é, ne tánczolgass,
Ha edény van a kezében!
Drága tányér eltörhetik,
Ha ugrálgatsz, te ügyetlen!

Fájó tagodat a doktor
Végre is meggyógyítja,
De a tányér föl nem épül —,
Bár a drótos megfoltozza.

MARISKA KEZTYÜJE.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

SÉTÁLNI volt Mariska a mamával s utközben betértek egy boltba. Keztyüsbolt volt s a mama egy pár keztyüt vett magának.

— Mamácska nekem is, nekem is!
szólt egyszerre a piczike Mariska.

— Mit neked is, kicsikém?

— Végy nekem is egy pár keztyüt,
szép kis keztyüt.

— Nem való az neked, kis leányom,
még nagyon kicsike vagy.

— De igen, nem vagyok én már
olyan kicsiny. Oh, mindenkinek van keztyüje, csak nekem nincs. Kérlek, kedves mamácskám, végy nekem is!

És oly könyörögve nyujtogatta kicsi kövér kezeckéit, hogy a mamának megesejt rajta a szíve.

— Jól van no, te kis bohó, hát veszek,
de aztán vigyáznod kell rá.

— Oh, nagyon fogok rá vigyázni.

— Majd meglátjuk. Csakhogy még
az is kérdés, találunk-e neked való keztyüt. Olyan piczi kezéd van, hogy ilyenekre még nem szoktak keztyüt varrni. Mutasd a kezeidet a keztyüs bácsinak.

Mariska oda tartotta kezeit. A keztyüs mosolyogva mondá:

— Valóban nem tudom, találunk-e
ilyen kicsike pár keztyüt. A gyermek-keztyüket is rendesen nagyobbra szabjuk.

— Az nem baj, én szeretem, ha
nagyobb, szólt Mariska.

Az jutott tudniillik eszébe, hogy sok
mindenféle dolog, a mit kapni szokott,
annál jobb, minél nagyobb. Például ha
egy darab süteményt, vagy almát kap,

mindig azt szereti, ha nagyobb. Mért volna hát baj, ha a keztyű is nagyobb? A mama és a keztyüs nevettek.

— No's, majd keresünk, talán akad olyan is, mely épen illeni fog szólni a keztyüs.

Keresett, kutatott sokáig és végre csakugyan talált egy pár olyan keztyücskét, mely épen illett. De az még nem elég, ha megvan a keztyű, föl is kell azt huzni, ez pedig nem csekély föladat az olyan piczi leánykának, a ki még soha sem próbálta meg. Nem is boldogult volna vele maga, hanem a mama nagy fáradsággal bele segítette az apróka ujjait. Mikor ekkép föl volt keztyüzve, nagy gyönyörűséggel nézte kezeit, hanem az igazat megvallva, nem nagyon kényelmesnek találta. Alig tudta mozgatni az ujjait, megfogni pedig már épen nem tudott semmit. No de ez nem baj, azért mégis büszke rá, hogy látják az emberek, hogy már ő is keztyűben jár. Nem is nézett se jobbra, se balra, csak mindig a saját kezeiben gyönyörködött, a minék az lett a követkevése, hogy minduntalan beleütközött az emberekbe, a kik szembe jöttek. Egyik-másik még olyanformát is dörmögött, hogy ez valami ügyetlen kis leány; de Mariska szerencsére nem hallotta.

— Most már haza megyünk, mamácska? kérdé menetközben.

— Még nem. Betérünk kissé a sétaterre. Nagyon kellemes az idő.

Ezt Mariska nagyon szerette. A sétateren nagy térség volt, melyen a gyermekek futkoshattak. A homokban gödröket ástak, odább meg a nagy gesztenyefák

alatt gyűjtögették a lehullott vadgesztenyét s azzal játszottak.

— Jaj, de hogy fogok én a keztyűben játszani? szölt Mariska. Nem tudom mozgatni az ujjaimat.

— Hát lehuzzuk a keztyüt.

És a mama lehuzta a kis kezekröl a kis keztyüt, aztán betette Mariska ruhájának a zsebébe.

Mariska nagyon örült a szép keztyűnek, de még inkább örült, mikor ismét szabad volt a keze és ujra tehetett, foghatott vele, a mit akart. Mindjárt hozzá is fogott a játékhoz. A mama ismerősökkel találkozott és leült egy padra, Mariska pedig ide-oda szaladgált, majd egy homokhegy építéséhez fogott. Elöször kezeiben hordta össze a homokot, de ez így nagyon lassan ment, mer a kezéböl mind kiszóródott. Arra gondolt hát, hogy a zsebkendőjét használja erre, ámbár minap a mama megpirongatta e miatt. De a mint a zsebébe nyult, elöször is a keztyű akadt a kezébe.

— Ez még jobb, szölt örvendve. Hiszen ez valóságos kis zsacska... így legalább nem is fog a mama haragudni, hogy bepiszkolom a zsebkendőt.

És teletömte a keztyücskéket homokkal, a homokot kiszörta egy nagy rakásba, aztán ujra megtömte és ujra kiszörta, a keztyű erre nagyon jól szolgált, talán bizony éppen erre a célra készítették is. A mama aligha hitte ezt, de a mama messze ült, nem látta, mi történik az ujdónatuj szép keztyűkkel.

Egyszerre észrevette Mariska, hogy amott a nagy fák alatt több gyermek ugyancsak szedegeti föl a vadgesztenyét.

— Oh, én is viszek haza, otthon majd jó lesz, mikor a bábuval játszom. Ez lesz majd az alma a bábu-ozsonnánál.

Szaladt a fák alá és szaporán szedgette a zöld vadgesztenyét. Épen tele szedte a zsebét, mikor a mama hangját hallotta:

— Mariskám, jőj hamar, haza kell sietnünk. Beborult, mindjárt zuhogni fog a zápor.

Csak épen hogy haza értek, valóban hirtelen nyári zápor kezdett szakadni. Az apa otthon volt s mikor meglátták, a mama így szólt:

— No, Mariskám, mutasd meg apácskának, milyen szép keztyűd van.

— A keztyűm? Most nem mutathatom, majd ha eláll az eső, hazahozom.

— Hazahozod? Honnan? Hol hagyta?

— A sétatéren.

— Ez gyönyörű dolog! szólt a mama boszusan. Alighogy megvettem, már elvesztetted.

— Oh, nem vesztettem el, tudom hol hagytam. Aztán meg nem is volt többé szép, mikor a homokot hordtam benne. Hanem azért haza hozom.

Kiszaladt és a Zsuzsi szobaleánnyal esernyő alatt sietett a közeli sétatérre. A keztyű ott volt még, de milyen állapotban! Tönkre ázva, a sárban összemokkolódva! Az apa, mikor meglátta, elkörmolyodott és így szólt:

— Hát ez a te ujdonatuj keztyűd! Szép dolog, mondhatom! Tehát azért kérted oly nagyon a mamát, hogy így becsüld meg? Tudod-e, hogy ezzel kárba vesztett a

pénz, melyet a mama fizetett; most nincs se pénz, se keztyű.

— Oh... apácska... nem tudtam, hogy a keztyű olyan hamar tönkre megy, szólt Mariska elbusulva.

— Pedig tudnod kellett volna, mert ha keztyűt kívántál, tudnod kellett, mire való. A minék nem tudod a hasznát, a mire nem tudsz ügyelni, olyat ne kívánj magadnak. A mamácska azt hitte, hogy már okosabb vagy és nem használod pajkos játéokra, a mi nem arra való. Most okulni fogsz és hogy megemlékezzél rá, ezt a tönkre tett keztyűt megőrzöd, másikat pedig nem kapsz, míg látni nem fogom, hogy gondját tudod viselni hasznos holmidnak.

Mariska egy ideig sirdogált, de aztán belenyugodott és jól meggondolván a dolgot, belátta, hogy az apának igaza van, nem is mert többé keztyűt kérni s talán egy esztendő is beletelt, hogy csak titkos sovárgással nézte játszótársai szép keztyűit. Hanem iparkodott, hogy ő is kiérdemelje, gondját viselte egyéb holmijának, nem rontotta el játékból és azt hiszem, most már van újra keztyücskéje is.

A KIS KUTYA ÉS A BAGOLY.

— Mese. —

VOLT egyszer egy kis kutya, a kit nagyon szeretett az asszonya. Hanem egy napon nagy szomorúsággal tapasztalta, hogy újabb kedvencz jött a házhoz, a kit nálánál még jobban szeretnek.

Nagyon elkeseredett és mindenféle terveken törte a fejét, de nem tudott semmi okosat kigondolni. Végre is elhátározta, hogy a híres tudós bagolytól kér tanácsot. El is ment mindjárt a bagolyhoz.

A bagoly kissé kedvetlenül fogadta, mert jóízű szunyókálásában zavarta a látogatás; de a kis kutya váltig bizonygatta, hogy nagyon nagy az ő baja.

— Jól van no, hát mondd el, mi a bajod.

— Mondom, igen nagy baj! Eddig boldogan és elégedetten éltem, én voltam kedvence az asszonyomnak. De a minap egy fehér kis cziczát kapott, most már azt szereti; annak a szobában, még a pamlagon is szabad feküdni, engem pedig nem eresztenek be a szobába. Oh, ez borzasztó!

— No, no, még eddig nem látom olyan borzasztónak. Kapsz-e most is olyan jó ebédet, vacsorát, mint azelőtt?

— Hát... igen... abban nem történt változás.

— És ha asszonyod kísétál, magával visz, mint azelőtt?

— Oh igen, nélkülem soha sem sétál.

— No's, hát akkor mi a panaszod? Minden úgy van, mint azelőtt volt, asszonyod most is szeret, csak hogy van egy kedvenc kis macskája is, azt is szereti, te pedig irigykedel.

— Igen, de látom jól, hogy a macskát jobban szereti!

— Hát aztán? Ha irigy nem volnál, csak azt kérdeznéd, szeret-e téged úgy, mint azelőtt és a mint megérdemled. Azért hát én azt tanácsolom, ne törd a fejedet valami roszban, ne jusson eszedbe, hogy a kis cziczát bántsad, vagy pedig duzzogással, helytelen viselettel megharagítsd asszonyodat. Második helyre jutottál, azt hiszed; no hát arra törekedjél, hogy érdeemes légy legalább a második helyre, mert, ha másképp cselekszel, az lesz a vége, hogy még az utolsó helyen sem türnek meg, hanem elkergetnek. Ne légy irigy mások jólétére s akkor szeretni fognak téged is.

A kis kutyának nem valami nagyon tetszett ez a tanács, busan ballagott haza. De mikor aztán jól meggondolta a dolgot; belátta, hogy okosabbat csakugyan nem tehet.

Maradt tehát továbbra is olyan vidor, kedves kutyácska, mint azelőtt volt és csakhamar tapasztalta, hogy a bagoly bölcs tanácsot adott neki. Látta, hogy asszonya csak úgy szereti, mint régen és nem esik semmi kára azzal, hogy a kis cziczának is jó dolga van.

— Nem is volt nekem soha semmi bajom, szólt aztán magában, csak hogy irigykedtem, az irigykedő pedig maga magát teszi boldogtalanná.

TALÁLÓS MESE

a Szt. irásból.

Mért harapott Éva az almába!

(Mert nem volt kése.)

Jótekonyság.

Táncsics Mikály elaggott magyar író részére: Nékám Irén 1 frt. — *Róth Mariska és Helena* (mint színi előadásnak a jövedelmét) 5 frt. (Előadták a „*Kis Lap*“ egy darabját, a »*Nagy apó poharát*“ F.-Abonyban. Az előadásnak sikeréhez, a nevelő kisasszony vezetése alatt, hozzá járultak: Pap Ilonka, Svarecz Szerena, Róth Szerena, Mariska és Helena. Fölülfizetések: Lukács Rózsika 20 krt, a doktor bácsi 40 kr., N. N. 40 kr., Knöpfler Adolf ur 30 kr., és a Róth leánykák édes mamája 40 kr.)

*

Halmi Ferencz árvái javára: Nékám Irén 1 frt.

Ezen összeg ki van mutatva a »*Nemzet*« című politikai napilapban.

*

A *bölcsöde* javára újabban adakozott: Nékám Irén 1 frt. — *Róth Mariska és Helena* (mint színi előadásnak a jövedelmét) 5 frt. — A már eddig kimutatott 297 frt 5 krral együtt 303 frt 5 kr.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.